

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968267296/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

ikke den sletteste Side af vort Reiseeventyr. Iøvrigt har det vel ingen Nød, jeg forstaaer ganske godt at finde mig til Rette paa ubekjendte Steder, og en eller anden Veiviser kan vi da vel opspore, hvor vi saa komme hen. Men hvad siger Du ellers om Skoven her, om Bjergene og om Udsigten over den store Flod? Er ikke dette en Verden, der kan give vore Malere Noget at bestille? Og dog er det endnu Intet imod den Herlighed, der snart skal komme. Vent blot otto til ti Dage endnu, da skal Du see en Glands af Skarlagen, Purpur og Guld, mod hvilken al den Blomsterpragt, der smykker vore Haver, kun har lidet at betyde. Kan Du gjen- give denne Natur med Sandhed, da vil Du neppe staae tilbage for nogen af dem, hvis Mesterværker beundres hist i Europas store Gallerier.«

»Alt vil være vunden,« sagde Fulton, »hvis disse Floder kunne blive seilbare, hvis Juniata og Susquehannah ved en Kanal kunne forbindes med Shuylkill, og især hvis man, som dog vel engang maa skee, kan finde et Middel til en hurtigere og bedre Seilads.«

»Der kjender jeg mine Landsmænds Aand igjen,« raabte Barlow, »men nu er Du her for at glæde Dig over den store Skovnatur, og ikke for at gruble over, hvorledes den med Fordeel kan ødelægges.«

»Og dog maa det engang skee,« svarede Fulton.

»Naar den Tid kommer, saa faae vi finde os deri; men nu ville vi et Øieblik glemme, at denne Natur er viet til Undergang. Endnu er den dog tilstede i al sin vidunderlige Pragt og Høihed; og for at Du kunde see den saaledes, for at Du kunde opfatte Billedet deraf i Din Sjæl og engang maaskee gjen-

give en Afglands deraf i Din Kunst, derfor især var det mig saa vigtigt, at Du skulde ledsage mig igjennem disse Skove. — Nei, hold nu op at tegne! det kan Du gjøre en anden Gang.»

»Ja, ja, det er desuden for mørkt til at tegne nu,« sagde Fulton; paa samme Tid lukkede han sin Bog og viklete sine Tegneredskaber sammen.

»Men til at modtage Indtrykket af den dæmrende Natur er det endnu lyst nok,« sagde Barlow, medens han lagde sig tilbage og hvilede sit Hoved i det bløde Mos, hvormed Høien var bevoxet.

Solen var gaaet ned, og det varede ikke længe, før Stjernerne bleve synlige og glimtede med al den stærke Glans, der er eiendommelig for Amerikas Nattehimmel.

»Naar jeg stirrer saaledes op paa Melkeveien,« sagde Barlow, efterat han en Tidlang med Taushed havde betragtet Himlen, »da kommer der underlige Drømme over mig; ja det synes mig da tidt, som om de Gamle havde taget feil, naar de tænkte sig Glemselens Flod under Jorden, tværtimod, det er snarere den, der blinker over vore Hoveder. Men hvis det forholder sig saa, da er den tillige Erindringens Flod; thi jo mere man glemmer det Uvæsentlige, desto klarere bliver det Væsentlige, det Allerdybste og Høieste, og kun over Øieblikket og Hverdagslivet lægger sig et dunkelt Slør. Og fra hine gyldne Vande er det vist ogsaa, at Drømmene nedstige, der ligeledes paa en selsom Maade blande Glemsel med de ældste og dybeste Erindringer.»

»Jeg fatter Dig ikke ganske,« sagde Fulton.

»Det behøves heller ikke,« svarede Barlow, »ingen kan ganske fatte de Syner, der dukke frem af